

zám.

anak-
min-
elyet-
ódok
irály-
:

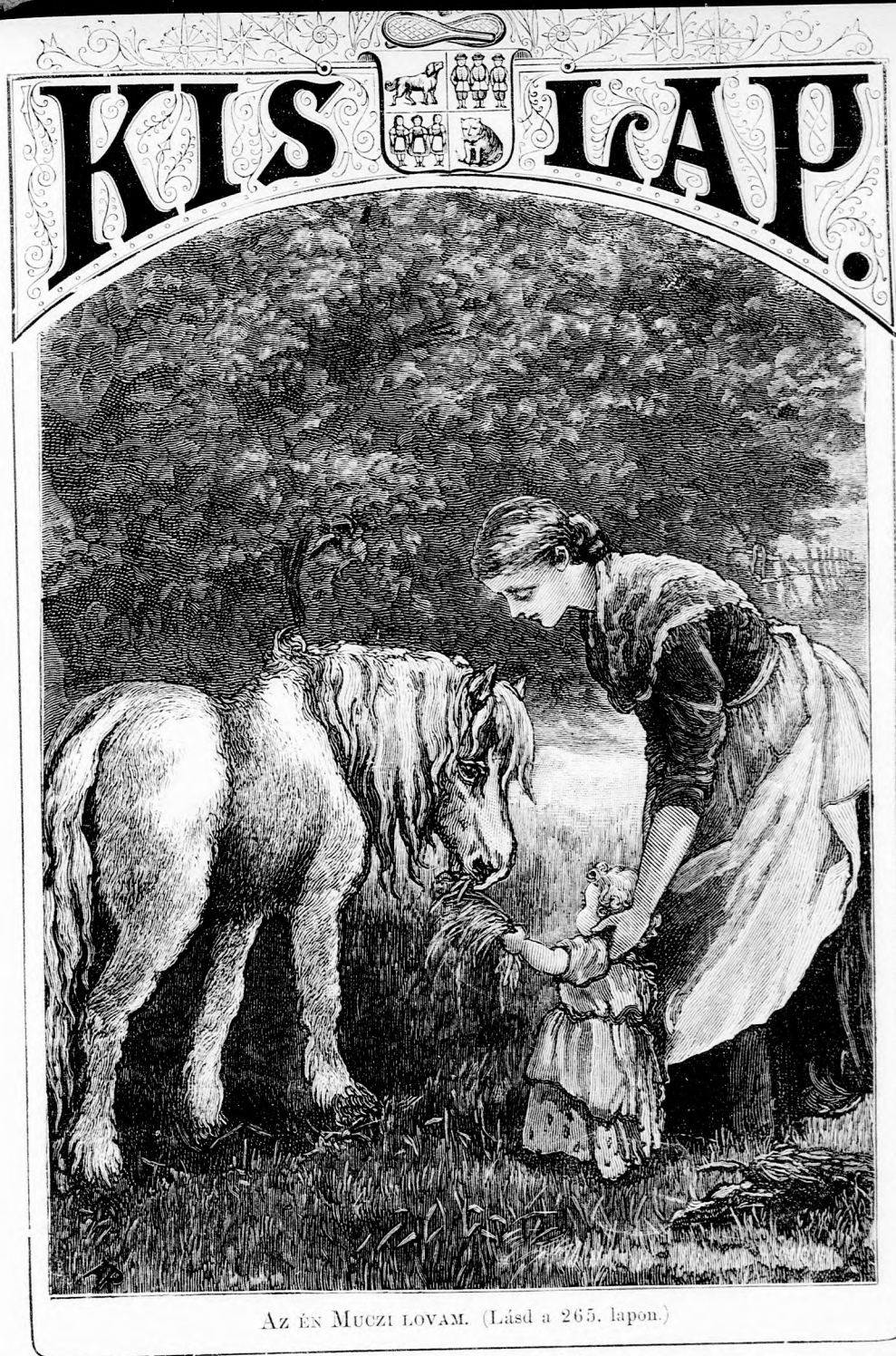
vará-
Inge-
egy
mtól.
csak
bátor
ön és
etted,
kapod

nyilás
ánok ;
öreg
s he-
király
hogy
zont
ozatta
mind-
már

Pfeffer
eddig
60 kr.
apban

ada-
si.

épület.
ulat.

AZ ÉN MUCZI LOVAM. (Lásd a 265. lapon.)

XXV. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883. október 28-án.

KATINKA TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KATINKA kissé meg volt akadva, hogy merre menjen előbb: a leányok szobájába-e, vagy az igazgatónőhöz.

— A leányokkal beszélhetek később is. Legelőször az igazgatónőhöz kell mennem, gondolá végre.

Bement az igazgatónő szobájába, de nem talált ott senkit és sokáig kellett várnia. De igazgatónő végre mégis csak előjött, csak hogy nem ölelte meg nagy örömmel Katinkát, mint ez várta, hanem csodálkozva, majdnem ijedten kérdé:

— Hogyan, Katinka, te itt vagy? Hát hogy kerültél te ide?

— Ugy-e megleptem! felelt Katinka mosolyogva. Szerencsésen visszatértem és most hála istennek itt vagyok.

— Azt látom, hogy itt vagy, de tudnom kell azt is, miért? A mama talán mégis meggondolta a dolgot és itt hagy téged nálam? Bizonyosan hoztál levelet is, meg pénzt. Mamád tudja, mit kell fizetni egy évre.

Katinka felelni akart, de torkán akadt a szó, nem tudta, mit mondjon. Épenséggel nem ilyen fogadtatásra volt elkészülve, az meg soha nem is jutott eszébe, hogy itt majd valami fizetésről lesz szó; az már csakugyan nem szép, gondolá, hogy az igazgatónőnek mindjárt első szava is a pénz.

— No's, mutasd a levelet, sürgeté az igazgatónő.

— Nincs nálam semmi levél . . . a mama nem is tudja, hogy itt vagyok . . . felelé akadozva.

— Micsoda? Nem tudja? Hogy lehetne az?

Katinka kissé zavartan, de valahogy mégis csak elbeszélte, mi történt, vele s hogy mikor visszakerült a szárazföldre, sietett ide vissza, mert emlékezett, hány-szor mondta az igazgatónő, ha itt maradna nála.

— Mondtam! Persze, hogy mondtam, de talán csak nem értetted úgy, hogy majd ingyen foglak itt tartani és nevelni?

— Arról . . . arról nem gondoltam, szólt Katinka egészen elsápadva. Én azt hittem, hogy . . . hogy . . .

— Hogy magad sem tudod, mit szólt az igazgatónő szigoruan. Azt csak nem hitted, hogy valaki ingyen befogad. Nem vagy már olyan kis gyermek, hogy az affélét ne értenéd, hiszen maholnap már nagy leány leszesz. Meg sem foghatom, hogy történhetett az meg, hogy véletlenségből visszahoztak a hajóról. Ez vétkes könnyelműség volt, nagy vétek mamád és Gábor bácsi ellen, kik oly szeretettel gondoskodtak rólad.

Erre már csakugyan végkép megzavarodott szegény Katinka. Dorgálással, pirongatással fogadják, mikor ő azt hitte, hogy tárt karokkal várják, — ez már nagyon is nagy csalódás volt. Hát még mikor az igazgatónő kérdezte:

— De csak van valami rokonod, ki magához vehet?

— Nem tudok mást, csak egy nagy-nénémet . . . édes atyám testvérjét . . . de azt sem tudom, él-e még. Falun lakott és

mióta atyám meghalt, semmit sem hallottam felőle.

— Meg kell próbálni mégis... majd én magam irok neki. Ha rokonod, hát talán magához fogad és küld pénzt az uti költségre. Mert pénzed ugy-e nincs?

— Nincs... semmim sincs!

— Ilyen bolondjában neki menni a világnak! szürnyüködött az igazgatónő. No, majd keresek valami módot, hogy valami hasznodat vegyem. Az iskolában felügyelhetsz a kicsinyekre, taníthatod őket, elég nagy leány vagy. Most menj oda.

Katinka lesütött szemmel, csüggedten, elszomorodva ment ki. A kalandnak hát rosz vége lett, nagyon rosz! Azt hitte, csupa boldogságba jut ide vissza és mit talált! Most már leggonoszabb teremtesnek tartotta az igazgatónőt, kegyetlennek, szivtelennek, álnoknak, a mi persze ép ugy nem volt igaz, mint mikor ezelőtt valami csoda jó és kedves angyalnak gondolta.

Mikor a terembe ért, hol a növényedékek együtt voltak, persze nagy csodálkozás lett, hogy visszatért. Körül is fogták rögtön és kérdezősködtek, hogy került vissza és miért. De Katinkának épenséggel nem volt kedve azt magyarázgatni, milyen esztelenséget követett el; alig felelt a kérdésekre, végül pedig boszusan rájok kiáltott, hogy ne faggassák. Nem is faggatták azután, hanem inkább nevettek, ingerkedtek vele, mivel pedig ezért megharagudott, csakhamar ellenségeskedésbe jutott mindenkivel. Pár nappal előbb, mikor utra készült, valami afféle hősnőnek érezte magát, kinek mindenki csak hízegő szavakat mondott. Bezzeg most nem hasonlított hősnőhöz, nem is

hizelegtek neki, hanem gunyolták, boszantották és mire beesteledett, azt beszélte mindenki, hogy Katinkát mamája büntetésképp küldte vissza, mert nagyon gonoszul viselte magát, nem érdemli, hogy olyan szép nagy utra vigyék.

— Nem is csoda, mindig kiállhatatlan volt, mondogaták.

És aztán mindnyájan roppant büszkén lenézték Katinkát s meg voltak győződve, hogy ők sokkal derekabb gyermekek.

Ez már valóban keserű sors volt, — három nappal előbb mindenki irigyelte, hízegedett neki, mondogatta, hogy nagyon szereti, most meg kerülik, gunyolják, alig tartják méltónak, hogy szóba álljanak vele. Ez volt Katinka első igazi tapasztalata az életben s nem csoda, hogy nem találta kellemesnek, hanem sóvárogva várta, mit fognak rokonai felelni.

De addig is, míg Anna néni levele megérkezett, sok kellemetlenséget, megálázkodást kellett Katinkának elviselnie. Nem hozott magával semmit vissza, csak épen a ruhát, melyet viselt, szüksége volt tehát mindenféle apróságra, csak hogy fel is öltözhessék. Kölcsön kellett kérnie mindent, de ez nem volt könnyű dolog. A kit nem szeretnek, annak nem örömet tesznek szivességet s Katinka kezdte észrevenni, mi a különbség, mikor valakit igazán nem szeretnek, vagy mikor csak ő maga gondolja bolondjában, hogy nem szeretik. A mama és a bácsi, kik iránt szivében olyan háládatlan volt, mily gyöngéden, figyelmesen gondoskodtak mindenről, amire valóban szüksége volt, mig most hogy kell könyörögnie, alázatosan

kérnie, hogy valakitől a fésüt kölcsön kaphassa! Négyen öten is megvetőleg hátat fordítottak neki, míg végre megszánta valamelyik jobb leányka. Titkon olyat gondolt Katinka, hogy talán mégis csak jobb lenne ott lenni a mostoha mamánál; de ezt a gondolatát még saját magának sem merete megvallani, mert hiszen akkor azt is meg kellett volna vallania, hogy nagyon, de nagyon hibás volt eddig minden tetteben, sőt gondolatában is. Aztán ki tudja, már nem is tart sokáig. Anna néni bizonyosan magához fogadja, ott aztán jó dolga lesz. Anna néni igazi rokona, nagynénje, bizonyosan jobban fogja szeretni, mint a mostoha mama és Gábor bácsi.

Néhány nap mulva azonban, mikor Anna néni

levele megérkezett, ismét keserű csalódás érte. Az igazgatónő behívta szobájába és felolvasta neki a levelet, melyben a néni egyebek közt ezt írta:

»A mit Katinka hugom elkövetett, mikor a hajóról visszaszökött, az valóban példátlan könnyelműség vagy a legnagyobb gonoszság. Mi lesz belőle, azt én

bizony nem tudom. Én nem vehetem magamhoz, elég bajom van saját gyermekeimmel, három fiam és három leányom van, ezeket is alig bírom ruházni és neveltetni. Aztán képzelem, hogy Katinka afféle finyáskodó, kényeskedő, városi kisasszony. No még csak az kellene nekünk ide falura!

Mi egyszerű falusi emberek vagyunk, reggeltől estig dolgozunk. Legokosabbnak tartom, ha a leány egyelőre ott marad, ahol van, s rögtön irnak mostoha anyjának, megkérdezzük, mit csináljanak vele. Azt amibe tartása addig kerül, Gábor bácsi bizonyosan meg fogja fizetni, ismerem hiréből, tudom, hogy becsületes ember. Hogy Katinkának semmiye sincs meg, amire minden nap szüksége van, az elég hiba, de meg gondolatlan lépé-

seért megérdemli a lakolást. Egyébiránt holmi apróságot küldök neki, a mire épen nincs szükségök a leányaimnak. Nem árt különben neki, ha egyetmást nélkülöznie kell is addig, míg mamája rendet csinál.»

Ez a levél már csakugyan egy csöppet sem volt kedves.

— No's látod, hallani sem akar

HIRLAPÁRUS GYERMEKEK. (Lásd a 265. lapou.)

rólad, szót
vérszerinti
hatom!

Katin
zavarodva,
tudott. Vég

— Há

— Ne

csak itt m

nem üzhet

az utczára

ma irok m

nak és Gáb

csinak, maj

látjuk, mit

nek. Persze

telik egy p

míg a levél

tengeren t

szágba, onn

a válasz

Addig hát

maradj itt.

beláthatod,

haszontalan

gyenélőt ne

hatok a l

ban, tehát

alább has

kell vennen

mire. Majd

tani fogod

— Ig

és elkesere

Másna

melyet An

egy pár vis

jó rendben

de rendszer

rólad, szólt az igazgató. Pedig rokonod, vérszerinti rokonod. Szép dolog, mondhatom!

Katinka annyira meg volt döbbenve, zavarodva, hogy hamarjában szólni is alig tudott. Végre akadozva mondá:

— Hát... hát nem maradhatok itt?

— Nem tudom. Egyelőre persze már csak itt maradsz, nem üzhetlek ki az utcára. Még ma irok mamádnak és Gábor bácsinak, majd meglátjuk, mit felelnek. Persze, beletelik egy pár hét, míg a levél eljut a tengeren túli országba, onnan meg a válasz vissza. Addig hát csak maradj itt. De azt beláthatod, hogy haszontalan ingyenélőt nem tarthatok a házámban, tehát legálább hasznodat kell vennem valamire. Majd tanítani fogod a kicsinyeket.

— Igenis... felelt Katinka halkán és elkeseredve ment ki a szobából.

Másnap megérkezett a csomag, melyet Anna néni küldött. Volt benne egy pár viseltes ruha, foltos, durva; de jó rendben. Látszott, hogy szerény sorsu, de rendszerető gazdasszony küldi. Katinka

persze nem így gondolkozott, hanem megvetőleg forgatta, nézegette az ajándékot.

— Látszik, hogy azok az én rokonaim csak afféle fél parasztok. Miféle hitvány portéka ez mind!

Egyelőre azonban, mivel egyebe nem volt, be kellett érnie azzal a hitvány portékával. Vigasztalta magát, hogy ugy sem

tart sokáig, legfőjebb egy pár hétig, míg a mama megkapja a levelet s aztán rendet csinál. Mert abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy a mama gondoskodni fog róla. Most már nem járt azon az esze, hogy a mostoha mama nem szereti, hogy semmit sem tesz kedvére; csak az jutott eszébe, hogy az a kedves jó mama mindig gondoskodott róla, tehát most sem fogja elhagyni. Csak várni kell egy pár

GYUFÁÁRUS LEÁNYKA. (Lásd a 265. lapon.)

hétig.

Addig azonban meg kellett szolgálnia mindennapi kenyerét, mert az igazgató csakugyan nem tűrte, hogy ingyen éljelme legyen. Kiosztotta neki munkáját, a kezdő kis gyermekek tanítását.

Katinka biztosan tudta magáról, hogy ő kitűnő tehetségű leány, de ugy

látszik, épen a tanításra nem volt valami nagy tehetsége. Mire az első lecke-óra véget ért, valamennyi kis tanuló keservesen zokogott és az igazgatónőnek kellett közbelépni, hogy rendet csináljon. Katinka egészen kipirult a boszuságtól, mikor egy óra hosszáig bajlódott a nyugtalan, figyelmetlen kicsinyekkel, kik még nem igen tudták, mi az a tanulás, mennyi türelemmel, jósággal, szeretettel kell annak birnia, ki másokat tanítani akar.

— Kiállhatatlanok azok a kis makranczosok, gondolta magában. Ha rajtam állana, ugyancsak megbüntetném őket!

E helyett azonban ő kapott, ha nem is büntetést, de legalább szigorú pirongatást. Az igazgatónő megmagyarázta neki, hogy a kicsikékkal türelmesen kell bánnia, sirás ne legyen többé köztük. Tehát nem elég, hogy ilyen keserves vesződsége van, még dorgálás érette a bér!

Az bizony, még pedig napról-napra keményebb, mert Katinka mindinkább bele unt a tanításba, tehát mind rosszabbul végezte, úgy hogy az igazgatónőnek is napról-napra fogyott a türelme a sok panasz hallatára; annyira haragudott Katinkára, hogy alig-alig szólt hozzá, legföljebb mikor megdorgálta. Bizony szinte úgy látszott, hogy mindegyikök szeretne már menekülni a másiktól.

— Csak már jönne a mama levele! sohajtá Katinka gyakran.

Tudta, hogy abba sok idő fog beletelni, addig még sok keserőséget kell elszenvedni. A többi növendékek mihamar észrevették, hogy Katinka nem úgy van az intézetben, mint ők, hanem félig-meddig mintha szolgálatban volna; a

hiubbak, büszkébbek tehát annál inkább lenézőleg bántak vele; szegény Katinka alig várta, hogy szabadulhasson e helyről. De hova fog jutni, mit fog a mama irni? Most már legjobban szeretne volna Katinka, ha azt irnák, hogy menjen ki utánok . . . Igen ám, de hogy menne egymagában olyan nagy utra! Ezt tehát bizonyosan nem fogják irni. Hanem talán küldenek az igazgatónőnek annyi pénzt, hogy épen úgy fogja őt is tarthatni, mint a többi növendéket. De Katinka most már ezt nem szeretne volna, mert most már épenséggel nem tartotta az igazgatónőt olyan angyali jószágú teremtésnek, mint pár héttel előbb. Akkor azt hitte, hogy az igazgatónőnek egyéb gondja sincs, mint ő rajta sajnálkozni és azon törni a fejét, mikép segíthetne szomorú sorsán; most meg úgy látta, hogy az igazgatónő szívtelen, kegyetlen, üldözi és ki nem állhatja. Persze, egyik sem volt igaz. Az igazgatónő régebben sem sokat törődött vele, csak ha épen látta, hát mondott neki egy pár nyájas szót; most meg nem volt kegyetlen, nem is üldözte, hanem mert látta, hogy nem igen veheti hasznát, hát bizony nem szeretne és terhére volt, hogy csak úgy ingyen tartson a házában idegent.

Végre vagy hat hét múlva megérkezett a levél, melyet mind a ketten annyira vártak. Az igazgatónő szobájába hívta Katinkát, ki dobogó szívvel várta, mit fog a mama leveléből hallani. És a mint hallotta, mindinkább sápadozott.

A mama legelőször is megköszönte az igazgatónőnek szíves jóságát, hogy házába fogadta Katinkát és tudósítást

küld
volta
Kati
tak
bizto
minő
térni
mert
böl r
tette
nagy
gond
róla,
nem
pedig
még
költ
ben
talán
gató
akár
a há
hogy
nem
hátra
szeg
pénz
Kati
ját e
kapn
hogy
távol
remé
több
ságot

tinka
kiván
vagy

küldött róla. Aztán leirta, mennyire meg voltak rémülve, mikor a hajón észrevették Katinka eltűnését és csak akkor nyugodtak meg kissé, mikor a hajósok egyike biztosította őket, hogy egy olyan kis lányt, minőt keresnek, látott a partra visszatérni; azért mégis sokáig szomorkodtak, mert azt hitték, hogy Katinka csupa daczból ment vissza; de ha csak véletlenségből tette, ezt megbocsátják neki, ámbár olyan nagy leánytól nem vártak volna ilyen gondatlanságot. Most már szó sem lehet róla, hogy utánok jöjjön, mert egymaga nem indulhat neki a világnak, Gábor bácsi pedig nem győzné a nagy költséget, hogy még valami utitársnak is fizesse a nagy költséget. Azt sem teheti, hogy az intézetben a rendes díjat fizesse érte, de valamit, talán a felét szívesen fizeti, ha az igazgatónő Katinkát alkalmazza valamire, akár a kicsike növendékek tanítására, akár a háztartás körül. Már eléggé nagy leány, hogy hasznát lehessen venni. Ha pedig ez nem volna lehetséges, akkor nincs más hátra, mint elküldeni Anna nénihez. Azok szegény emberek ugyan, de ha egy kis pénzt kapnak, hát mégis csak befogadják Katinkát. Ruháit és minden egyéb holmiját ezzel a levéllel egyszerre fogja megkapni. És végre meg azt írta a mama, hogy nagyon nehezőre esik, hogy Katinka távol van tőle, de nem haragszik reá és reméli, Katinka okulni fog, nem okoz többé senkinek ilyen gondot és szomorúságot.

Mikor ezt a levelet elolvasták, Katinka azt sem tudta, mit gondoljon, mit kívánjon. Nincs más választása, mint vagy elmenni Anna néniékhez, pedig

onnan már megírták, hogy nem látják szívesen; vagy itt maradni és vesződni tovább kis gyermekek tanításával, tünni társai gunyolódásait és az igazgatónő dorgálásait. Mégis csak jobb lesz maradni, gondolá. Itt már félig-meddig mégis csak itthon van, majd csak beletörődik a kellemetlen életbe.

Épen szólni akart, hogy kész megtenni, a mit a mama írt, mikor az igazgatónő rövid gondolkodás után így szólt:

— Mamád azt hiszi, hogy te itt igyekeztél megkedveltetni magadat és jó viselkedéssel, iparkodással jóvá tenni hibádat. De te épen az ellenkezőt tetted s én meg nem tartanálak intézetemben, akármenyit fizetnének is érted. Még ma irok ismét nagynénédnek és akár kedvére, akár nem: be kell fogadnia téged, mert oda küldelek. Ha egyszer ott vagy, csináljon veled, a mit akar, végezze el mamáddal, én többé nem bajlódom veled. Mihelyt a holmid megérkezik, indulsz.

Tehát még az a reménysége sem teljesül, hogy két rosz közül a kisebbik érje! Mennie kell, nem tartják itt, a hová még nemrég hívogatták. Oh, az az igazgatónő csakugyan nagyon gonosz és szivtelen!

De akármit gondolt Katinka, azzal az igazgatónő nagyon keveset törődött, hanem megtette, a mit elhatározott. Rögön írt Anna néninek, kitől csakhamar megjött a válasz, hogy ha már semmi módon sem lehet másképp, hát Isten neki, küldjék hozzá Katinkát. Pár nap mulva megérkezett a messzi idegen földről a csomag Katinka ruháival s másnap indulnia kellett.

(Folytatása következik.)

A MEGMENTŐ. (Lásd a 272 lapot.)

AZ ÉN MUCZI LOVAM.

(Képpel a czimlapon.)

JÖSZTE Muczi lovacskám,
Jó füvecskét adok ám ;
A szájadba szedjed be,
Ropogtassad kedvedre !

Hajh! — kis emberke vagyok,
Még nem lovagolhatok ;
De ma holnap megnövök,
A hátadra felszökök.

Akkor aztán vigy engem
At mezőkön, ligeten,
Kapsz abrakot sokat, jót,
Zabot egész porczyót.

KICSI KERESKEDŐK.

(Képekkel a 260. és 261 lapokon.)

ISMERTEM én gyermeket: fiut is, leányt is, a kinek szörnyen nem volt kedvére, mikor leczkét kellett tanulni, iskolába menni. Aztán ismertem olyat is, a ki csak úgy immel-ámmal ette az oszonnáját, ha nem épen azt kapta, a mire kedve lett volna. A játékszereibe pedig bele unt és ujat kívánt, mert a régit már megutálta. És mikor a mama azt mondta, hogy vétkes a gyermek, a ki úgy cselekszik: hát nem hitte, azt meg már éppenséggel nem hiszi hogy sok, nagyon sok olyan gyermek van, a ki boldog volna az ő helyén, örülne, ha iskolába járhatna, szép és hasznos dolgokat tanulhatna és ha csak ideje is volna játékra, nem hogy a játékszerekben váltogatna.

De én ismerek ilyen szegény gyermekeket és ha igazi nagyvárosban jártok, mindenfelé láthatjátok őket. A nyári forró napon, az őszi hideg esőben és a téli kemény fagyban ott járnak-kelnek az utcákon és mikor más boldog gyermek tanul, játszik, akkor ők fáradtságosan iparkodnak, hogy egy pár krajczárt keresse-

nek. Apjok, anyjok nehéz munkában fárad naphosszat, de nem tudnak annyit megkezesni, hogy megéljenek; vagy éppen talán betegek is, nem dolgozhatnak, az egész család éhezik és segítséget szenved. Ilyenkor a gyermeknek is segíteni kell, a hogy tud.

Igen, de mit tud egy olyan kicsi fiu vagy leányka? A legtöbben közületek bizony nem igen tudná, mihez fogjon. De ezek a szegény gyermekek hamar elszánják magukat és felcsapnak utczaí vándor-kereskedőknek. Nagy városban töméntelen ember jár-kei az utczákon, sok mindenfélenek akad vevője. Az egyik kis utczaí kereskedő egy csomó hírlapot vesz, aztán oda megy, a hol legtöbb ember jár és hangosan kiáltozza a hírlapjai czimét:

— Tessék, tessék! A legfrisebb ujságok! Nagyon érdekes ujságok!

Kínálja mindenkinek és nem fárad bele a kiáltozásba. Husz, harmincz ember elutasítja, de ezen nem csügged, mert jön aztán olyan, a ki vesz ujságot és lassan-lassan elfogy a csomó.

A másik skatulyát akaszt a nyakába, telerakva gyufával és szintén végig szaladgál utczákon, piaczokon, kínálva dicsérgetve, hogy nagyon pompás gyufa, tessék csak megpróbálni, nincsen párja. Ennek is kerül vevője, néha pedig olyan jószívű ember is akad, ki látja, milyen szomorú az ilyen szegény gyermek sorsa és ad nekik egy-két krajczárral többet is, mint a mennyit megér az olcsó portékájok.

Estére hazatérnek, fáradtan, éhesen, de örvendve, ha néhány krajczár nyereségre tettek szert, a miből kenyeret vehetnek. És másnap ujra kezdik a nehéz vándorlást.

Mikor pedig iskola vagy sétahely mellett haladnak el, sohajtva gondolják:

— Milyen boldogok az olyan gyermekek, kik iskolába járhatnak és sétálhatnak!

IDEGEN NÉPEK MESÉI.

IV.

Khaszim gyűrűje.

— Arab mese, nyolcz képpel. —

AJ DANÁBAN nagyon régen, híres Bagdad városában élt egyszer egy ember, a kinek Khaszim volt a neve. Nagy boltja volt és ebben a boltban mindig éppen az volt kapható, a mi leginkább kellett. Az emberek csodálkoztak, hogy Khaszim hol és mikor tud mindent éppen idejére beszerezni. Egyik napon tele volt a boltja a legpompásabb szövetekkel és ékszerekkel, mert ünnepnapok közeledtek, a mikor mindenki díszes ruhába szeret öltözni; ha háborus idő járt, volt nála mindenféle fegyver és hadi eszköz; a nyári forróságban sehol sem lehetett olyan pompás üdítő gyümölcsöt és italt kapni mint Khaszimnál. Pedig soha sem látták, hogy valaki hozta volna a sok drága portékát Khaszimnak, ő maga sem ment soha messze vásárokra, legénye sem volt, a kit maga helyett küldött volna. De hát ezzel az emberek nem törődtek, beérték azzal, hogy Khaszimnál mindent találnak, a mire szükségök van.

De ha senki sem törődött vele, hát törődött a felesége, Szelima. Nagyon jó asszony volt és egész nap két kicsike fiacskáját ápolgatta, mialatt Khaszim odajárt dolgai után; egyszer azonban mégis eszébe jutott Szelimának, hogy hát jó volna tudnia, hol szerzi az ura azt a sok kincset és gazdagságot. Meg is kérdezte hát egy este, mikor Khaszim haza jött.

De meg is bánta, hogy kérdezte! Alig hogy kimondta a szót, Khaszim ret-

tenetes haragra lobbant és nem engedte magát többé megkérlelni, megragadta szegény Szelimát, kitzasztotta az ajtón és dühöngve kiáltá:

— Vissza ne merj többé térni a házamba, mert megöllek:

Szegény Szelima kétségbeesetten ment odább. Meg nem foghatta, hogy az az egyszerű kérdés mért lobbantotta Khaszimot olyan rettentő haragra. De visszatérni nem mert többé, tudta jól, hogy a bős Khaszim megteszi, a mit mond: megöli, ha még egyszer látja. Gondolkozott tehát, mit tegyen és végre abban állapodott meg, hogy elvándorol Aleppo városába, hol a testvére él, ki bizonyosan szívesen befogadja.

— De két kedves fiacskámat nem hagyom itt, elviszem őket magammal. Esténként Khaszim mindig elszokott menni barátjaival a kávéházba; míg oda lesz, belopózom a házba és elviszem fiacskáimat.

A mint mondta, meg is tette. Besont a házba, karjára vette két fiacskáját és gyorsan elmenekült. Nem is maradt a városban, hanem mindjárt éjnek idején utra is kelt Aleppo felé. A nagy pusztán sivatagon kellett keresztül mennie s mikor már egy pár órát gyalogolt, leült

megpihenni. Aggódni kezdett, hogy jut ki a nagy sivatagból, mikor egyszerre csöngettyük hangja hallatszott.

— Karaván jön, bizonyosan kereskedők mennek keresztül a sivatagon. Megkérem őket, vigyenek magukkal, így biztosabban jutok ki, gondolá.

A két fiucska csöndesen szendergett a földön, Szelima tehát fölállt, hogy a karaván felé siessen. De alig ment néhány lépésnyire, mikor egyszerre óriási oroszlán

ugrott elő, egyenesen az egyik fiucskára rohant, rettentő fogaiba kapta és eliramodott vele. A szegény anya kétségbeesetten szaladt utána, mintha talán utól érhetne volna a fenevadat, ami persze semmikép sem volt lehetséges és Szelima végre, mikor már lélekzeni sem birt a gyors futás-

tól, megállt, aztán nagy szomoruan visszatért másik fiacskájához.

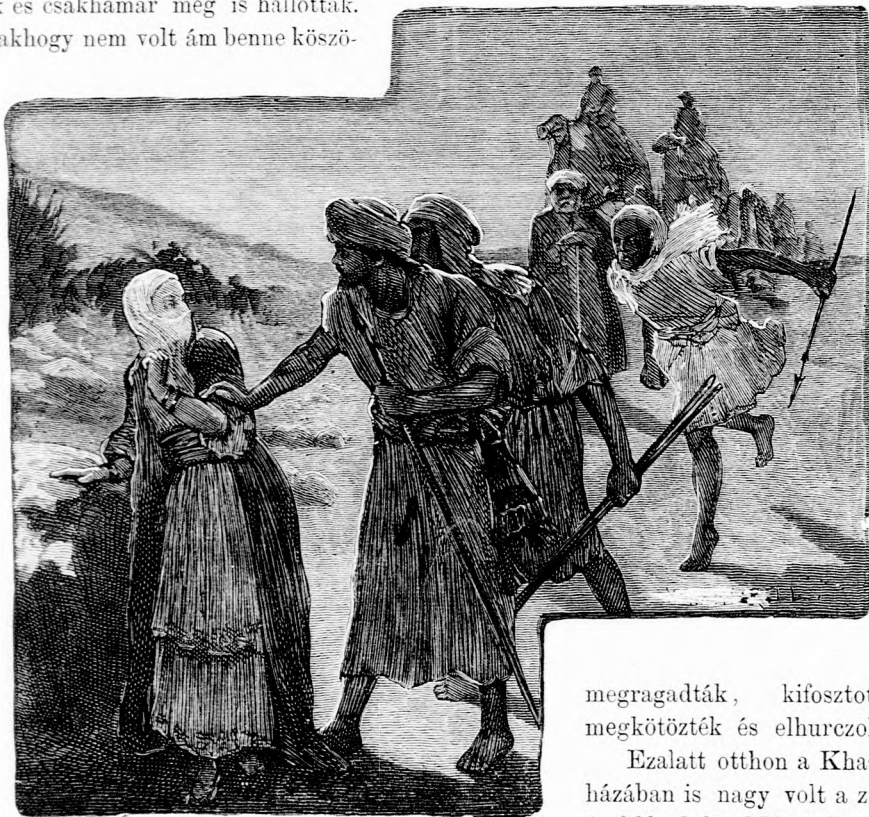
De mekkora volt rémülete, mikor ezt sem találta többé! A hold fényénél láthatta a helyet, a hol a fiucska feküdt, látott sok lábnyomot is, tehát bizonyosan jártak itt emberek, azok vitték el. Talán nem is voltak rossz emberek, könyörületből vitték el a kicsikét, azt hitték, hogy el van hagyva ott a sivatagban. Ha utólérné őket, bizonyosan visszadnák fiacskáját.

Megindult tehát a homokban látható nyomok után és nem sokára meg is látta a karavánt. Több teve vonult arra hosszú sorban, mellettök egész csapat ember, csak ezek vihették el a fuuskát. A szegény anyja már messziről kiáltozott reájok és csakhamar meg is hallották. Csakhogy nem volt ám benne köszö-

net. Három vagy négy mord arczu arab szalad Szelima felé s egyikök így szólt:

— No ma szerencsés napunk van. Nézzétek, még egy asszonyt találtunk, sok drága ékszer van rajta.

... MEGRAGADTÁK.

— Az ám, szólt a másik. És őt magát is eladhatjuk jó pénzért a rab-szolga-vásáron.

Szelima borzadva látta, hogy gonosz rablók kezébe jutott. Hiába könyörgött,

megragadták, kifosztották, megkötözték és elhurcolták.

Ezalatt otthon a Khaszim házában is nagy volt a zavar és felfordulás. Mikor Khaszim késő este hazatért, meglepetve látta, hogy a ház ajtaja nyitva

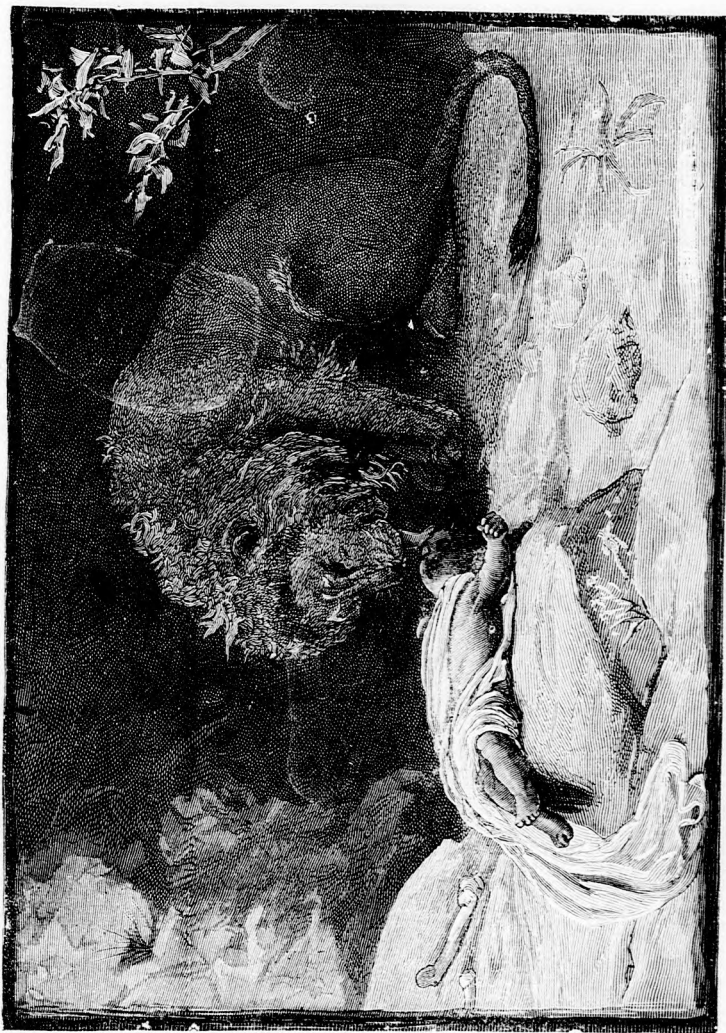
van, a szolgák pedig össze-vissza szaladgálnak, keresgetnek valamit.

— Mi történt? Mit kerestek? kérdé szigoruan.

— Oh uram, nagy baj van, szólt

egyik öreg cseléd. Asszonyunkat nem találjuk sehol... talán elrabolta, megölte valaki.

Ezen Khaszim persze nem ijedt meg, mert hiszen ő maga üzte ki szegény Szelimát. Azért hát nyugodtan mondá:

...CSODÁLKOZVA NÉZTE ÉS NYALOGATTA. (Lásd a 271. lapon.)

— Ne legyen arra gondotok. Az asszonyotok ott jár, a hol neki tetszik.

— De a két kis fiut sem találjuk sehol, szólt az öreg cseléd.

— Micsoda? A fiaim is eltűntek?

De már erre megrémült Khaszim, mert szép két fiaskájára nagyon büszke volt. És mindjárt ki is találta, hogy bizonyosan elűzött anyjok tért titokban haza s elvitte őket.

— Oh, csakhogy nem fog ám sikerülni a terve, mindjárt visszahozatom őket. Szelima nem tudja ám, milyen hatalom az én varázsgyűrűm. Rögtön visszahozza őket, akárhová rejtőztek.

Fölugrott, hogy elővegye a varázsgyűrűt, — de a gyűrű is eltűnt. Khaszim egy pillanatig egészen dermedten állt ott; de aztán reménykedni kezdett.

— A gyűrűt bizonyosan szolgálaim lopták el, Szelima más értékesebb ékszert vitt volna magával. De megálljatok, gonosz cselédek, majd kivallat a bíró.

Valamennyi cselédjét bíró elé vitte, becsukatta, de hiába! — a cselédek nem tudták előadni a gyűrűt és a bíró végre is

szabadon bocsátotta őket, mert Khaszim nem tudott semmit rájuk bizonyítani.

Most már busult és bánkódott Khaszim és sajnálta, a mit tett. Ha a jó Szelimát el nem űzi vak haragjában, nem történt volna semmi baja. És napról napra jobban bánkódhatott, mert az emberek gyanakodva néztek rá, azt suttozták, hogy Khaszim talán bizony maga ölte meg feleségét és gyermekeit. És azok is elfordultak tőle, a kik azelőtt keresték a kedvét mint gazdag embernek. Mert most már nem volt többé gazdag ember, boltjából kifogyott minden portéka és új nem

BÜSZKÉN SZEMÉBE NÉZETT. (Lásd a 271. l.)

jött helyére; Khaszim napról-napra szegényebb lett, utoljára eladta házát és butorait is és elvándorolt a városból messzire, Busszorába, hol rokonai voltak, a kiktől segítséget akart kérni.

a két

elrag

más

elég

ért,

gyöng

nézeg

iapon.

keres

a ba

magu

belől

igen

ban,

hetet

adtak

fia«

denki

indul

gukka

vezér

Ép

nak,

magu

a rab

Csaki

Hasz

dője.

sártér

fiuska

magá

rozta,

mint

gyani

Mert

mint

fiuska

De most már lássuk hát, mi történt a két fiúcskával.

Az oroszlán, a ki az egyik fiúcskát elragadta, talán nem volt éhes, vagy talán más oka volt rá, én bizony nem tudom; elég az hozzá, hogy mikor a barlangjába ért, nem tépte szét a gyermeket, hanem gyöngéden letette a földre, csodálkozva nézegette és nyalogatta (Lásd a képet a 269. lapon.) Másnap az oroszlán kiment prédát keresni s ezalatt pusztai arabok tévedtek a barlangba, meglátták a fiúcskát s magukkal vitték. Föl is nevelték s lett belőle olyan szilaj pusztai arab, hogy nem igen volt párja a fiatalok közt; lovaglásban, vívásban, lövésben senki sem mérkőzhetett vele. Nevelő szülei Mezzur nevet adtak neki, ismerősei pedig »az oroszlán fia« néven emlegették. Félt is tőle mindenki s mikor éjenkint rabló portyázásra indultak, a vakmerő Mezzur mindig magukkal vitték, sőt ő lett csakhamar a vezérök.

Épen más sorsa lett a másik fiúcskának, akit azok a gonosz rablók vittek magukkal. Aleppo városába hurezolták és a rabszolgavásáron eladásra kínálhatták. Csakhamar akadt is vevője, még pedig Ali Hasszán, a város leggazdagabb kereskedője. Ali Hasszán egy napon, a mint a vásártéren végig ment, megpillantotta a kicsi fiúcskát s megsajnálta, megvette. Neki magának nem volt gyermeke, s elhatározta, hogy ezt a kis fiút úgy neveli föl, mint saját édes gyermekét. Azt nem is gyanította, hogy közel rokonával tesz jót. Mert Ali Hasszán nem volt senki más, mint a szegény Szelima testvére, tehát a fiúcska nagybátyja.

Ali Hasszán gondosan neveltette a fiút, ki Nureddin nevet kapott és sok örömet okozott nevelő apjának. Évről évre szebben növekedett, ügyes, szófogadó, derék ifju lett s mindenki szerette. Büszke is volt reá Ali Hasszán és mikor Nureddin már nagyobbacska lett, mindig együtt jártak.

Egy napon Ali Hasszán valami dologban a kádi (bíró) elé ment, ki egy nagy teremben osztott igazságot a panaszos feleknek. Ali Hasszán, miután elvégezte a dolgát, Nureddinnal együtt már épen távozni készült, mikor egy csapat marczona férfit vezettek a bíró elé.

— Ugyan kik ezek? kérdé Nureddin.

— Ugy látom, pusztai rablók, felelt Ali Hasszán. Alkalmasint megtámadták valamelyik karavánt, de rajta vesztettek és most a kádi elé kerültek.

Ugy is volt. A kádi szigoruan ítélte a pusztai rablók fölött. Volt közöttük egy egészen fiatal ficzko is, ki egy csöppet sem ijedt meg, hanem büszkén szemébe nézett a kadinak. (Lásd a képet a 270. lapon.) Nureddin, ki közel állt a fiatal rablóhoz, nem állhatta meg a nevetést és így szólt:

— Barátocskám, itt már hiába hetvenkedel, elverik rajtad a port.

De erre a fiatal rabló dühösen rárohant Nureddinre és úgy földhöz vágta, hogy csak úgy koppant bele. Nureddin sem volt rest, összeszedte magát, és keményen visszaadta a kölcsönt. Sokáig viaskodtak volna, ha közbe nem lépnek az örök és nem választják el őket.

Ali Hasszánnak persze nem volt kedvére, hogy az ő kedves fia így dulakodik a bíró előtt; azért komolyan mondá:

— Kedves, fiam, nagy vétséget követtél el. Nem tudod-e, hogy a kádi előtt tisztelettel köll viselkedned? Most szigoru büntetés vár reád.

A kádi azonban, ki jól ismerte Haszszánt és Nureddint, így szólt:

— Nem, nem, kedves barátom, nem büntetem Nureddint. Nem ő kezdte a dulakodást, hanem ez a fiatal vad ember; csak természetes, hogy a bátor Nureddin nem türtte. Hanem ezt a fiatal rablót azonnal kivégeztetem.

De ekkor meg Nureddin lépet a kádi elé és így szólt:

— Kegyelmes kádi, irgalmazz ez ifjunak. Én ingereltem őt, én vagyok a hibás. Ha nekem megbocsátsz, bocsáss meg neki is és ajándékozd őt nekem, legyen az én rabszolgám.

(Vége következik.)

A MEGMENTŐ.

(Képpel a 264—265. lapokon.)

Zűg, tombol a szörnyű vihar,
A vizekbe örvényt kavar,
Törlődnek hullámhegyek,
Éj borítja az eget.

A szél harsog, felhő zendül,
Hajó recseg, árbocz rendül,
Borda roppan, s nyög bele
A hajónak födele.

A viharban a kapitány
Szilárdan áll, szava harsány.
Mind a vitéz tengerész
Föl a kapitányra néz.

»Oldj esolnakot! S láncza csörren.
»Vészjelt adj!« s a mozsár dörren.
»Nő, gyermek és aggastyán
Elsők!« — szól a kapitány.

»Hajóm többi lakossága
Csak azután jön sorjába.
S bárha itt halok, veszek:
Az utolsó én leszek!«

A legények mit sem szólnak —
Gyorsan telik meg a esólnak.
Mind megfelel hősileg
A kötelességinek.

Gyermek sírás: »lelkem anyám!«
Női síkoly: »kis Magdolnám!«
Hála a matrózoknak,
Egymás keblén zokognak.

BETÜREJTVÉNY.

A	á	á	a
k	r	k	r
cs	cs	r	r
á	o	ó	ó

Az első vízszintes és függélyes sor egy falut, a második ugyanigy egy ló nevet, a harmadik egy mélyedést, és a negyedik egy madarat jelentsen.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXV. köt. 15-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Ki sokba kap, keveset végez.“

Helyesen fejtették meg: Thassy Mariska és Ilona, Stern Róza, Tury Erzsike, Szűsz Ilona, Ofner Irma és Szidi, Deutsch Zsiga, Oláh János, Ernst Miklós, Steiner Samu és Lajos, Biermann Szidi, Ghyczy Eliz, Záborszky Pista, Kövér Miklós, Fligl József, Kohn Artur, Kubicsék Szabina, Hatala Györgyike.

